

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 153/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti MAC TV s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Ďurčekom, Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 26 ods. 1, 2 a 4, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3 SŽ/2/2013 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti MAC TV s. r. o., Bratislava, odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2014 doručená a podaním z 29. januára 2014 potvrdená sťažnosť spoločnosti MAC TV

s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľka“) vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 26 ods. 1, 2 a 4, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní o opravnom prostriedku sťažovateľky vedenom pod sp. zn. 3 SŽ/2/2013 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení navrhovateľky „v konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne (Rada pre vysielanie a retransmisiu Bratislava, pozn.) č. RP/085/2012 zo dňa 18. decembra 2012“. Rada pre vysielanie a retransmisiu Bratislava (ďalej len „rada“, príp. „odporkyňa“) predmetným rozhodnutím vyslovila, že sťažovateľka (účastník správneho konania) „porušil povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ Plus dňa 15. 07. 2012 v čase od 17:00 hod. do 18:00 hod. odvysielal reklamné šoty - reklamný blok v čase od cca 17:32:18 hod. do cca 17:37:03 hod. v trvaní 4 minúty 45 sekúnd a reklamný blok v čase od cca 17:53:14 hod. do cca 17:57:58 hod. v trvaní 4 minúty 44 sekúnd - a telenákupné šoty v čase od cca 17:00:00 hod. do cca 17:05:30 hod. v trvaní 5 minút 30 sekúnd, v celkovom časovom rozsahu 14 minút a 59 sekúnd, za čo mu ukladá sankciu podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5 000 €, slovom päťtisíc eur...“. O odvolaní sťažovateľky z 5. februára 2013 rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 SŽ/2/2013 zo 6. novembra 2013, ktorým potvrdil „rozhodnutie odporkyne č. RP/085/2012 zo dňa 18. decembra 2012“ a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 €. Sťažovateľka uviedla, že «najvyšší súd napadnutým rozhodnutím zasiahol do základného právo sťažovateľky na spravodlivý súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, práva na slobodu prejavu a práva podnikat' garantované Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne ustanoveniami článku 46 ods. 1, 2 v spojení s článkom 12 ods. 1, článku 26, ods. 1, 2 a 4 a článku 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru a subsidiárne ustanovenia článku 1 Dohovoru».

3. Sťažovateľka tvrdí, že „že k zásahu a porušeniu práv sťažovateľky došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady, a v ktorom došlo k takej interpretácii a aplikácii dotknutých právnych predpisov, ktorá nie je zlučiteľná s ústavou, t. j. z ústavného hľadiska neospravedlňiteľná, neudržateľná a v konečnom dôsledku by viedla k odmietnutiu spravodlivosti.“. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že „vysielanie ako celok, a to bez ohľadu na obsah (či ide o program alebo reklamné prerušenie), je slobodným prejavom sťažovateľky, na ktorý sa vzťahuje ochrana podľa ustanovení článku 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy a článku 10 Dohovoru.

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že vysielanie reklamných prerušení počas vysielania televíznej programovej služby je realizáciou práva sťažovateľky podnikat', na ktoré sa vzťahuje ochrana podľa ustanovení článku 35 ods. 1 ústavy.

Obe vyššie uvedené práva boli podľa názoru sťažovateľky porušené, nakoľko najvyšší súd potvrdením rozhodnutia Rady aplikoval taký výklad právnych predpisov, ktorý nezodpovedal požiadavke proporcionality zásahu do slobody prejavu a v jeho dôsledku došlo k obmedzeniu práva na slobodu prejavu a práva sťažovateľky podnikat'.

4. Podľa názoru sťažovateľky „aplikácia ustanovení právnych predpisov zo strany najvyššieho súdu bola arbitrárna, v právnom štáte neželaná a neudržateľná, pričom neoprávnene zasiahla do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, práva na slobodu prejavu a práva na podnikanie“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo spoločnosti MAC TV, s. r. o.... na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1) a ods. 2), práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4, a práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 a čl. 10 Európskeho dohovoru... rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 3 SŽ/2/2013 zo dňa 06. 11. 2013, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu... v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 3 SŽ/2/2013 zo dňa 06. 11. 2013 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu na Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. *Najvyšší súd SR je povinní uhradiť spoločnosti MAC TV, s. r. o... trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR...*“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

8. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice... Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu... Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd (sloboda prejavu), pretože zahŕňa aj povinnosť aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

9. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž/2/2013 zo 6. novembra 2013, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi rady,

ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho následných nesprávnych právnych záverov. Najvyššiemu súdu v podstatnom vytykala arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť jeho rozhodnutia (pozri tiež body 3 a 4).

10. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

11. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 3 Sž/2/2013 zo 6. novembra 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

12. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Najvyšší súd v odôvodnení okrem iného uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 2301 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. na pojednávaní súdu dňa 06. 11. 2013 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 367-PLO/O-4820/2012, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/085/2012 zo dňa 18. 12. 2012, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 367-PLO/O-4820/2012 zo dňa 25. 09. 2012, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 11. 10. 2012. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 18. 12. 2012 a rozhodnutie Rady č. RP/085/2012 zo dňa 18. 12. 2012.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odovysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O. s. p.).

Podľa § 250l ods. 2 O. s. p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmal zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že:

1. navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ Plus dňa 15. 07. 2012 o cca 17:05 hod. v trvaní cca 116 minút a 41 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) odvysielala program Bravados, ktorý bol prerušený zaradením reklamy štyrikrát. Toto konanie navrhovateľky je podľa odporkyne v rozpore s ustanovením § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., keďže predmetný program bolo možné prerušiť zaradením reklamy len trikrát.

2. Druhým výrokom bolo vyslovené porušenie § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ Plus dňa 15. 07. 2012 v čase od 17:00 hod. do 18:00 hod. odvysielala reklamné šoty - reklamný blok v čase od cca 17:32:18 hod. do cca 17:37:03 hod. v trvaní 4 minúty 45 sekúnd a reklamný blok v čase od cca 17:53:14 hod. do cca 17:57:58 hod. v trvaní 4 minúty 44 sekúnd a telenákupné šoty v čase od 17:00:00 hod. do cca 17:05:30 hod. v trvaní 5 minút 30 sekúnd, v celkovom časovom rozsahu 14 minút a 59 sekúnd.

Za uvedené porušenie povinností odporkyňa uložila navrhovateľke úhrnnú sankciu - pokutu vo výške 5.000 €, uplatňujúc absorpčnú zásadu.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa čl. 20 ods. 1 Smernice č. 2010/13/EÚ o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) členské štáty zabezpečia, aby pri zaradovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

Podľa čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaradovať do vysielania televíziu reklamu ani telenákup.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20 % (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 h do 22.00 h nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,*
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,*
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,*
- d) pokutu,*

e) odňatie licencie za závažné porušenie povinností.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. výslovne určuje, že zaradením reklamy alebo telenákupu je možné prerušiť každý 30 minútový časový úsek. Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový časový úsek. Poukazujúc na znenie čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ dospel senát na základe eurokonformného výkladu k záveru, že vysielanie programu trvajúceho dlhšie ako 30 minút možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Aj v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je uvedené, že reklamou je možné prerušiť každý 30-minútový časový úsek. Podľa názoru súdu ani výkladom tohto ustanovenia nie je možné dospieť k záveru, že je povolené prerušiť aj kratší časový úsek, keďže takýto by už v zákone stanovených 30 minút nedosahoval. Programy, ktoré trvajú kratšie ako 30 minút zákonodarca umožnil prerušiť reklamou alebo telenákupom, avšak takúto výnimku nestanovil pri programoch, ktoré trvajú dlhšie ako 30 minút a pri prerušení reklamou alebo telenákupom sa delia na ucelené 30-minútové úseky. Výklad zákona, ktorý použil správny orgán v napadnutom rozhodnutí je aj v súlade s úniovým právom, konkrétne s citovanou smernicou č. 2010/13/EÚ. Vnútroštátne orgány aplikácie práva (tak súdne, ako aj správne orgány) sa majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva.

V tejto súvislosti poukazuje súd i na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-6/98 vo veci *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Rundfunkanstalten (ARD) vs. PRO Sieben Media AG*, za účasti *SAT 1 SatellitenFernsehen GmbH* a *Kábel 1, K1 Fernsehen GmbH*, v ktorom okrem iného Súdny dvor uviedol, že členské štáty sú oprávnené stanoviť pre televízne vysielanie, ktoré spadá do ich právomoci, úpravu vysielania reklamy buď na základe tzv. čistého princípu (do trvania programu sa započítava len čas vysielania

diela) alebo tzv. hrubého princípu (do času trvania programu sa započíta čas vysielania diela + čas trvania reklamných prerušení).

Zákon č. 308/2000 Z. z. nestanovuje na účely vysielania reklamy definíciu čistého alebo hrubého časového úseku (§ 35 ods. 3), ale stanovuje len, že zaradením reklamy alebo telenákupu je možné prerušiť každý 30 minútový časový úsek. Na základe uvedeného je preto možné dospieť k záveru, že uvedené ustanovenie je potrebné vykladať spôsobom, ktorý je pre vysielateľa menej obmedzujúci. Odporkyňa preto v tomto prípade postupovala správne, ak pri posudzovaní dodržiavania povinnosti vysielateľa na prerušenie programu a zaradenie reklamy vychádzala z celkovej dĺžky trvania diela vrátane času trvania reklamných prerušení. Takýto postup je možné podľa názoru najvyššieho súdu možné akceptovať len za predpokladu, že vysielateľ dodrží zákonom stanovený časový rozsah vysielania reklamy a telenákupu.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa rozhodnutí č. RL/39/2011, č. RL/40/2011, č. RL/086/2011 senát odvolacieho súdu uvádza, že konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady č. RL/40/2011 zo dňa 26. 04. 2011 bolo právoplatne skončené dňa 03. 05. 2013 rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, ktorý žalobu zamietol. Predmetným rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, konkrétne za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.

V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž/101/01 zo dňa 26. 02. 2002, z ktorého vyplývajú už judikované pravidlá pre ukládanie sankcií v správnom konaní: „Uplatnenie prísnejšej sankcie sa viaže na opakované porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok.“ Keďže navrhovateľka už bola sankcionovaná za porušenie ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., Rada bola oprávnená uložiť navrhovateľke prísnejšiu sankciu - teda pokutu za porušenie predmetnej povinnosti.

K navrhovateľkinmu porušeniu povinnosti upravenej v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. súd uvádza, že vysielateľka v posudzovanom skutku prekročila zákonom stanovený vysielací čas vyhradený reklamným a telenákupným šotom v trvaní 12 minút počas jednej hodiny. Uvedené skutočnosti neboli navrhovateľkou namietané. Sankcia preto i v tejto časti rozhodnutia bola uložená v medziach zákona.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/085/2012 zo dňa 18. 12. 2012 podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 01. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €. Účet najvyššieho súdu je vedený v Štátnej pokladnici pod č...

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.»

13. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (a v jeho rozsahu tiež prvostupňové rozhodnutie, keďže bolo potvrdené odvolacím súdom, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

14. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ/2/2013 zo 6. novembra 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne odvolacie závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav (odvolávajúc sa aj na predošlé konanie vo veci, pozn.), k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

15. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. Sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy (ako aj práva podľa čl. 10 dohovoru) a čl. 35 ods. 1 ústavy tým, že najvyšší súd „*aplikoval taký výklad právnych predpisov, ktorý nezodpovedal požiadavke proporcionality zásahu do slobôd prejavu a práva sťažovateľky podnikat'*“ (pozri tiež bod 3). Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v rozsahu sťažovateľkou namietaných skutočností (totožných s uvádzanými vo vzťahu k čl. 46 os. 1 a 2 ústavy, pozn.) nemožno uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru (pozri tiež body 13 až 15).

17. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru zjavne neopodstatnená.

18. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2014